

DET KGL. TEATER

Oplev Tammi Øst i rollen, som gav hende en Reumert-nominering for bedste kvindelige hovedrolle.

RICHARD III

køb billetter på kglteater.dk

SKUESPILUSET
21/02 - 21/03 2020

- ♥♥♥♥♥ Politiken
- ★ ★ ★ ★ ★ Berlingske
- ★ ★ ★ ★ ★ POV International
- ★ ★ ★ ★ ★ Scenekanten
- ★ ★ ★ ★ ★ Ungt Teaterblod
- ★ ★ ★ ★ ★ KOP Kultur
- ★ ★ ★ ★ ★ CPH Culture

Afstøbt menneskehånd i bronze, der former et indisk spirituelt håndtegn. Udsnit af værket *Botanical Drift*.

Foto: Anders Sune Berg

UDSTILLINGSSAMARBEJDE • Ebbe Stub Wittrup folder sig ud i både fotografi og skulpturobjekter to steder på én gang.

Kolonihistorier

METTE SANDBYE

Ebbe Stub Wittrup: *Botanical Drift*.
Copenhagen Contemporary, til 17. maj.

Ebbe Stub Wittrup: *Photographs*.
Gl. Holtegaard, til 13. april.

Kan lyd fotografere? spurgte billedkunstneren Ebbe Stub Wittrup sig selv i 2013. Han lagde et stykke fotopapir ned i noget vand, sendte lydbølger gennem vandets overflade, belyste det, og herved fremkom et kameraløst fotografi, et fotogram, med nogle særegne mønstre: fotografier af lyd. Ebbe Stub Wittrup (f. 1973) er et krollet hoved, der interesserer sig for både naturvidenskabelige fænomener, historie og mystik, især af ældre dato fra tiden, før modernitetens rationalitetshigen udgrænsede mystikken. Et fotografi af ham kan se umiddelbart enkelt ud, ja, sommetider nærmest betydningstomt. Men forud for hvert værk går en mængde research og forskellige former for tekniske eksperimenter, så anmelderen dårligt ved, hvor hun skal begynde og ende med at fremlægge dem.

Well, lad os begynde ved det første værk, som indleder Ebbe Stub Wittrups fotografiudstilling på Gl. Holtegaard. Det er to fotografier af et pinjetræ med navnet *Pinus wallichiana*. Det er for så vidt smukke, enkle sort-hvide fotos af mørke pinjegrene mod en flad, gråhvid himmel. Grafiske som et japansk træsnit fremstår de. Men Stub Wittrup er ikke rigtigt interesseret i at lave smukke billeder. Han arbejder konceptuelt, og derfor er historien bag det hele vigtig, faktisk vigtigst. Den kan man læse i den lille folder, som udstillingsgæsten får udleveret.

Pinjen har fået sit navn efter den danske botaniker Nathaniel Wallich (1786-1854), som i 1807 rejste til den danske koloni Serampore i Indien. Serampore havde været dansk koloni siden 1600-tallet, og det varede, indtil Danmark solgte den til England i 1845. Under sit ophold i Indien samlede, (ny-)navngav og hjemsendte Wallich mere end 9000 plantearter, registreret efter den svenske botaniker Linnés system. Historien bag dette tilsyneladende enkle og smukke pinjetræ peger altså på et stykke dansk kolonihistorie, som få kender til i dag.

Værket *Pinus Wallichiana* er samtidig det, der kæder to samtidige udstillinger med Ebbe Stub Wittrup sammen. På Gl. Holtegaard vises fotografier fra 2009 til 2018, som er det materiale, kunstneren især er kendt for. På Copenhagen Contemporary (CC) vises fire helt nye, store installatoriske værker af stof, bronze, stål og træ. Det er ikke ét værk, men de hænger alligevel sammen som en fortælling om kolonihistorie og imperialism. Det er Wallich-sporet fra fotografierne af pinjetræerne, som i øvrigt vokser i Forstbotanisk Have i Charlottenlund, der førte Stub Wittrup til Indien.

På CC er det første, vi møder, seks montrer med eksempler på alle de tørrede planter, som Wallich gav nye latinske navne (de fleste havde et indisk i forvejen) og sendte til Europa. Montrerne er nye, skabt af kunstneren, et stykke smukt snedkerarbejde i sig selv. I det hele taget er alene den materialemæssige omhu og finish imponerende på denne udstilling. På gulvet ligger 24 små og to store, enormt livagtige handskeklædte hænder. Det ser grangiveligt ud,

som om de er lavet af det lækreste sorte læder, som man får lyst til at røre ved, men det er bronze.

Hver hånd er skabt som en lettere opskaleret, 3D-fotografert og siden afstøbt menneskehånd, der former et indisk spirituelt håndtegn. Såkaldte mudras. Vestligt udseende læderhandske møder indiske håndtegn. Ved siden af står en ægte Jaguar fra 1960'erne. Instrumentbræt, rat og lister er udskiftet - igen ved hjælp af sirligt fremstillet håndværk af kunstneren selv med hjælp fra en arkitekt - med indisk træ af den slags, som den danske botaniker navngav i sin tid. Oprindeligt hentede englænderne stål til produktion af biler i Indien. I 2008 opkøbte den indiske koncern Tata Steel det firma, der producerer Jaguarer og den ellers ærkebritiske Bentley. Herved udpeger Wittrup det skifte i den globale verdensorden, som også har fundet sted i kølvandet på afkolonialiseringen. Fra loftet i den høje udstillingshal hænger store stofbannere indfarvet af indiske plantefarver, som hver for sig rummer århundreders mytologiske betydninger, men som også med koloniseringen kom til Vesten og blev anvendt til cowboybukser og andre tekstiler.

JEG VAR EGENTLIG NOGET SKEPTISK, da den fotografi-uddannede Ebbe Stub Wittrup for nogle år siden pludselig begyndte at arbejde med skulpturer. Men udstillingen på CC viser, at han mestrer at fylde det enorme rum med værker, som på én gang fortolker og genforhandler kolonihistorien på konceptuel vis. Samtidig kan det noget i sig selv

Wittrup er et krollet hoved, der interesserer sig både for naturvidenskab, historie og mystik.

rent visuelt. Det synes jeg til gengæld kniber indimellem på Gl. Holtegaards udstilling. Den tjener lidt som »bagkataloget« til de nye værker på CC, fordi den stort set udelukkende består af ældre værker, der har været vist i tidligere sammenhænge og i Wittrups faste galleri Martin Asbæk. Fotografiene af de middelalderlige djævelbroer, som kunstneren har dokumenteret i Sydeuropa siden 2009, er flotte, men som resten af udstillingens fotografier er det mere den mystiske forhistorie, der interesserer kunstneren. At man troede, at selve Djævelen måtte have haft en finger med i spillet i konstruktionen af disse komplekse bærende konstruktioner. Ebbe Stub Wittrup interesserer sig for farvers (tillagte) psykologiske betydninger og fotograferer rene farver eller farvekort efter teorier af den russiske komponist Matiushin og den tyske psykoanalytiker Max Lüscher. Sjovt nok minder disse fotos om de enorme indiske stofbannere på CC, og sådan er der flere kryds-sammenhænge.

Respekt for denne sammenhæng i værket og for grundigheden i både tanke og udførelse. Det er også en god idé, at to steder går sammen om en større visning. Men i flere af de ældre værker synes jeg, at historierne og de konceptuelle nørdier tager over og bliver hovedindholdet, mens selve værket blot bliver en knage at hænge det på, som ikke giver så meget andet fra sig. Jeg havde set alle serierne før. Det er jo ikke, fordi man ikke kan gense ældre værker af en kunstner, men fordi de er så kryptisk-idé-bårne, så tilføjer gensynet med dem ikke rigtigt noget, som man ikke kan læse sig til.

